

MEDMENNESKE

av OLAV DUUN

*Kine Kolstad som
Ragnhild i
«Medmenneske».*

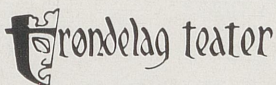
MEDMENNESKE

av OLAV DUUN

I programmet:

Det gode og det onde	side	4
Duun og Namdalen	»	7
Dramatiseringa av «Medmenneske»	»	15
Et møte med Olav Duun	»	17
«Smilets land»	»	21

På siste side: Bilde av Stinius Fredriksen's byste av Olav Duun. Bysten står i Det Norske Teatret.

Administrasjon:

Kjell Stormoen	teatersjef
Kjell Hagan	økonomisjef
Knut Jensen	produksjonsleder
Sølve Kern	konsulent
Ola Moum	teatersekretær
Tove Dahle	salgssekretær
Johan Jensen	informasjonssekretær

Styre:

Willy Svarverud (formann)
Kaare J. Tapper
Ida Yttri
Svend Hokstad
Kristian Engan
Ragnhild Hiorthøy
Roald Ottesen

Fotografi av Olav Duun fra omkring 1930.

Det gode og det onde

— Det gode og det onde er sagt å være hovedmotivet i Olav Duuns diktning — slik også i «Medmenneske». Hvordan ser du på det?

Vi spør iscenesetteren av kveldens forestilling, Sølve Kern.

— Man kan vel trygt si at det er en slags hovedlinje i mye av det Duun har skrevet, men likevel syns jeg det er en karakteristikk litt for fattig overfor en diktning som belyser menneskene fra så mange sider. Tar man som utgangspunkt at Didrik er bare svart, Ragnhild drivende hvit, så gjør det forestillingen mindre spennende. Det som opptar meg er alle de undertoner, de mange fine nyanser blant de gode og onde skikkelser i Duun's romaner.

— Står vi overfor en nyvurdering av Duun's verk?

— Nei, det ville være alt for pretensiøst. Men konflikten kommer oss nærmere hvis vi kan klare å trenge inn i skyggelandet mellom svart

og hvitt. Vi har gjort det vanskeligere for oss selv på denne måten, men forestillingen blir rikere når man framstiller Didrik som noe annet enn en busemann og Ragnhild som noe annet enn en en-dimensjonal Solveig-skikkelse. Da blir de også mer levende i forhold til mennesker vi møter hver eneste dag.

— Didrik?

— Av ondskap er det mange sorter. Didrik's er ikke av den typen som springer ut fra dumhet. Han er en høyt begavet mann som ikke har fått realisert sine evner. Et eller annet sted på vegen har Didrik kjørt seg fast. I sin kamp for det han mener er rettferdighet, har han mistet målestokken, kontakten med hverdagen eller hva man vil kalle det. Han er blitt monoman. Han domineres helt av å vinne rett. Det er blitt et mål i seg selv.

Men som sagt, Didrik er noe mer enn en vanlig kverulant, — det ligger også noe ufullbyrdet, noe uutnyttet hos ham. Han er kommet skjævt avsted, har lagt seg ut med alle og enhver. Her er det Ragnhild kommer inn med en følelse av å ha en misjon, nemlig den å kunne føre menneskene på Stavsund-gården sammen igjen. Men også hun sliter med tvilen i seg. Didrik og Ragnhild føler gjensidig respekt for hverandre, hun føler seg både tiltrukket og frastøtt av svigerfaren: «Eg likar han no lell eg».

Men kjærligheten til Håkon er sterkest. Det er spontan angst som utløser det fatale at hun løfter øksa mot Didrik i vedskjulet. Tre årsaker står i forgrunnen: At Didrik vil ødelegge Håkons planer, at han stadig antyder et forhold mellom henne og Paul, og til slutt tar Didrik etter henne.

Hvordan kunne det gå sånn, og kunne noe vært gjort for å hindre det? Det er spørsmålet jeg håper oppsetningen vil reise hos publikum.

— Trøndernes kontakt med dikteren Duun?

— Jeg synes det er fantastisk hvordan Duun leses av alle. Under arbeidet med stykket kom jeg tilfeldig i kontakt med en småbruker og fisker som spurte hva jeg drev med. Det fikk han svar på, og i samtalens løp kom det fram at han kjente Duun godt. Også «Medmenneske» hadde han lest.

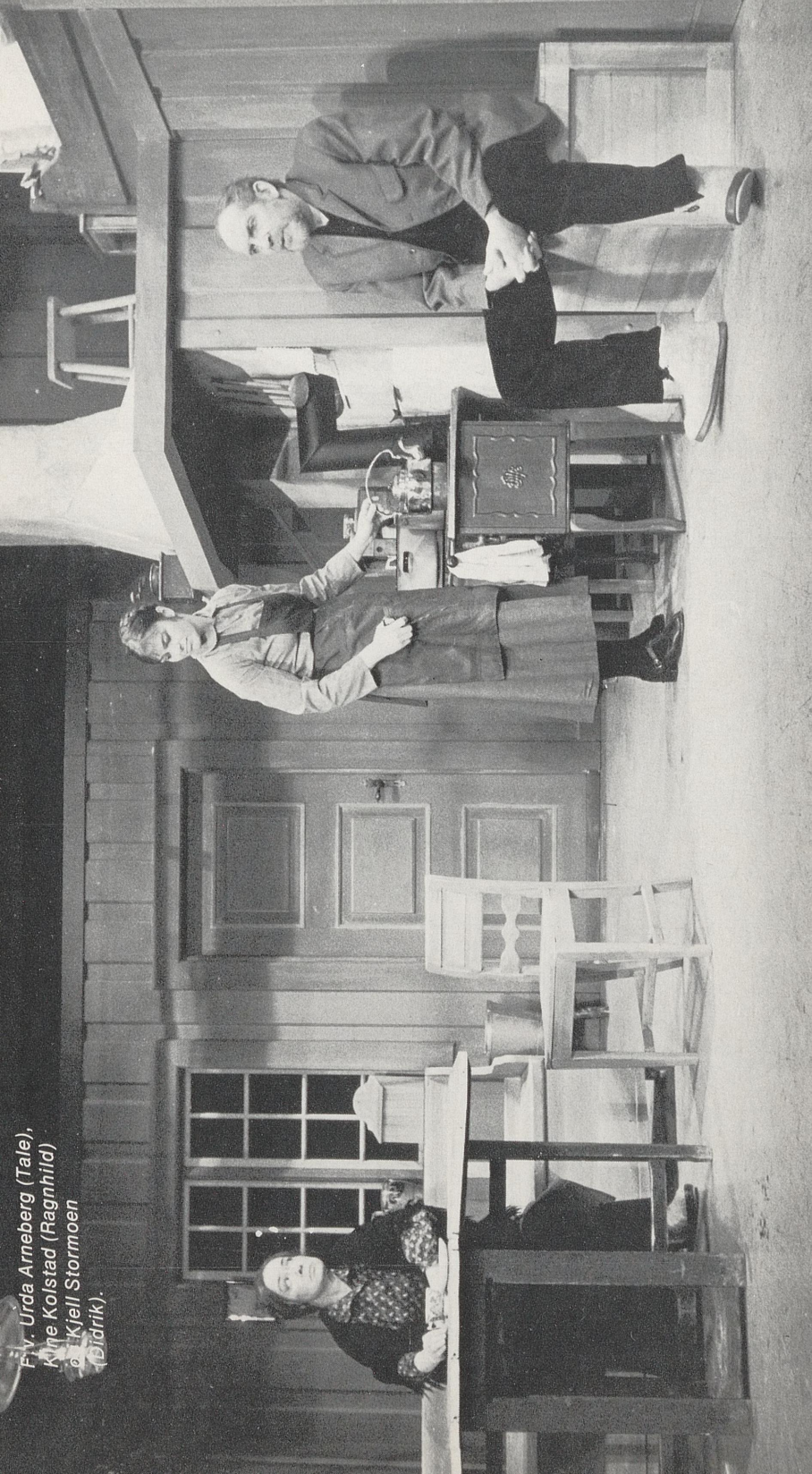
Etter en stund korrigerer han seg selv. Han hadde ikke lest boken selv. Det var det kona som hadde gjort. Hun hadde lest høyt for ham om kvelden mens han satt og bøtte garn. En blir glad av å høre sånt.

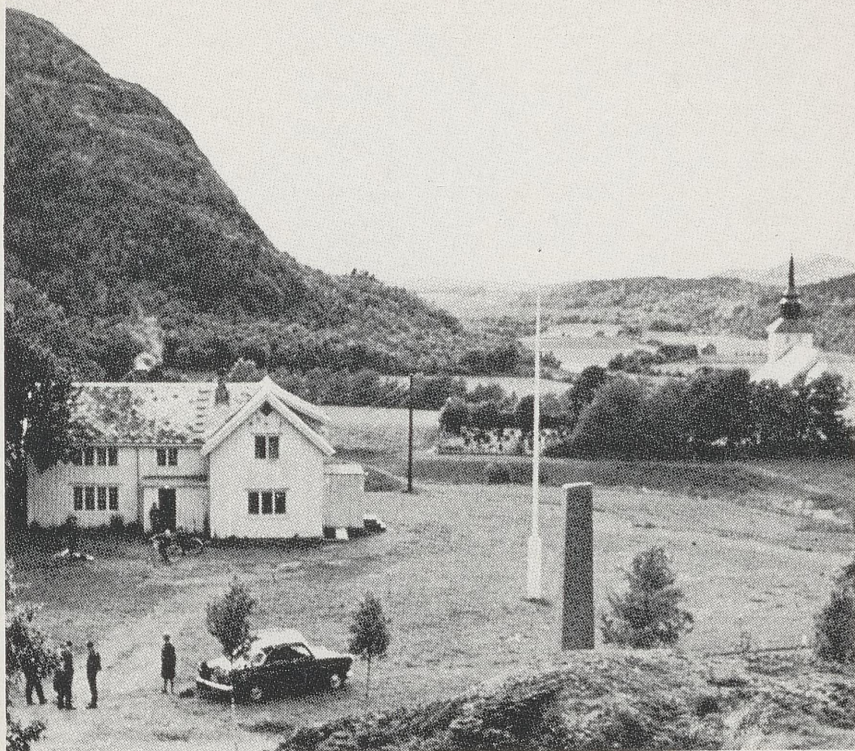
J.J.

Sølve Kern under prøvene på «Medmenneske».

Fr. Urda Arneberg (Tale),
Kjone Kolstad (Ragnhild)
o. Kjell Stormoen
(Didrik).

Like ved Fosnes kirke ligger «Øver-Don» der Olav Duun bodde fra han var 7 til han ble 25 år.

Duun og Namdalen

Med utsikt til naust, fjære og den sjø han alltid har vært så glad i sitter nå Haakon **Storøy** i sitt hjem på Spillum i Namsos og er «bare pensjonist» etter bl.a. 40 år som redaktør i Fellesavisa og etter et aktivt liv som kulturformidler i denne særpregede landsdelen som på alle måter har så vide yttergrenser. Han er en kjenner av det namdalske folkelynne og av de mennesker og den natur som preget Olav Duun's diktning.

Storøy er født og oppvokst i Kolvereid, et par mil over sjøen fra Jøa og Duun-gården. (Eller «dón» som man sier på de kanter, den lyden som berget kaster tilbake — det «havdonet» som høres når sjøvorden bryter.)

Barndommens miljø karakteriserer Storøy som både trangt og smått, — ofte sterkt pietistisk preget med fritt spillerom for religiøs sekterisme, smått både når det gjaldt levevei og menneskelig frihet. Unge Olav var i lange perioder hos naboer slik vanlig var i familier med store barneflokker. Dette systemet betydde at billig arbeidskraft ble byttet med mat og kanskje også noe klær. Duun var en bra

Haakon Storøy

stor gård, men neppe stor nok til å fø alle. Ungguttene hadde et åpent sinn — «hainn saug åt sæ» — som Storøy så treffende sier det, og det er ikke tvil at han gjennom disse arbeidsoppholdene på andre gårder opplevde ting som senere ble omformet og gjenskapt til skikkelser og hendinger i bøkene hans. Men ungguttene viste ikke hva han så eller hva han følte, — han hadde det til felles med alle ytternamdalinger at han skulle ikke vise følelser, sier Storøy. — Forholdet til landsdelen og til namdalingene?

— Fra begge sider var det et kjølig, for ikke å si et direkte kaldt forhold. Namdalingene var imot Duun. Hovedankepunktet til å begynne med var at han «skreiv på målet», (få oppdaget at han egentlig uttrykte seg på dialekt) senere at han «hang dem ut», gjorde dem til spott og latter. Av mange — og særlig da av misjonsfolket — var han direkte uglesett, og i alt dette var det selvsagt blandet inn mye jantelov.

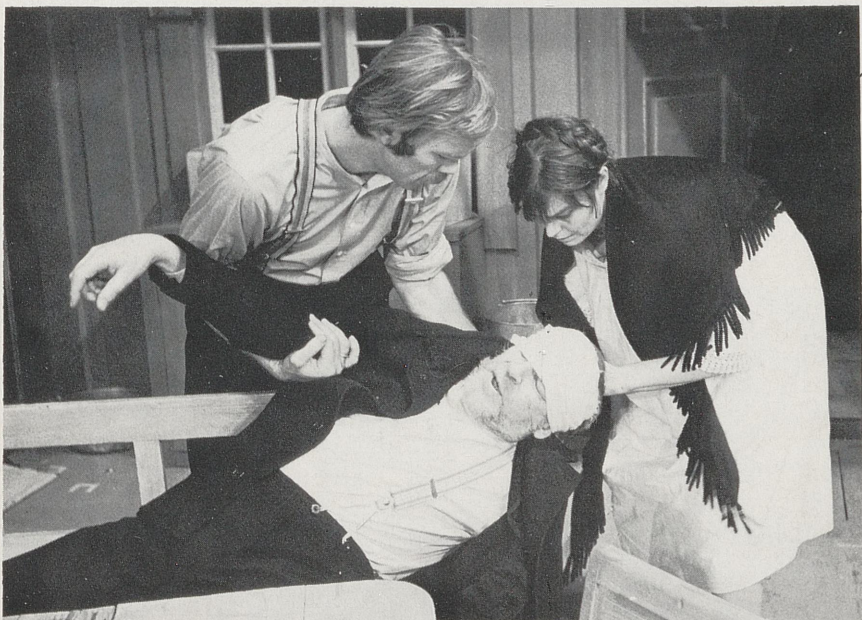
I dag — iallefall blant de yngre generasjoner — er stemningen snudd til beundring — skjønt noe av denne beundringen er vel den som følger nærmest naturbundet av berømmelse. Men mye av den er også ekte.

Det ble for trangt for Duun blant pietister og

bedehusgjengere. Jeg er blitt fortalt at han en gang som gutt ble tvunget til å bøye kne i bedehuset, og at dette satt i ham livet ut. Fra min egen oppvekst vet jeg hvor hardt dette presset kunne være overfor den som nektet å bøye kne ved botsbenken.

Det var ofte en mørk og tung religiøsitet det dreide seg om — det meste ble betraktet som synd. Ånden og tonen var pietistisk. De som ikke underkastet seg, falt ofte mot den andre ytterkanten. Slik ble det stort spenn mellom mennesker og mennesketyper i dette miljøet. Hugdraget hos ytternamdalingene lå i retning

Håkon (Harald Brenna) og Ragnhild (Kine Kolstad) tar hånd om Didrik (Kjell Stormoen) etter at han er blitt overfalt.

av det mystiske og det religionsfilosofiske. Selv har jeg en følelse av at også Duun selv — så mye han enn benekter det — hadde en hang til gammeldags mystisisme slik den f.eks. viste seg i troen på draug, sjøorm, osv. Det går igjen i så forskjellige bøker som «Karolus Magnus» og «Gud smiler».

— Skikkelsene i «Medmenneske», og først og fremst da Didrik, kan du kjenne dem igjen fra din oppvekst i Ytre Namdal?

— Ja, ikke i enkeltstående personer, men som uttrykk for en måte å være på. Som jeg alt har sagt — man skulle ikke vise sine sanne følelser. Slik oppsto en kunstig omgangstone mellom menneskene. De fikk et adferdsmønster helt annerledes enn det de egentlig var.

Jeg opplever Didrik først og fremst som en retthaversk mann, — retthaversk og kranglevoren til et punkt hvor det blir mani og sykdom. Personlig har jeg den mening at det er naboene som må ha gjort denne mannen — innerst inne øm og varmhjertet — til den kverulant han er.

Og dette kjenner jeg igjen fra min barndom. Du måtte aldri gi deg på noe hvis du selv mente du hadde rett. Å gi etter var direkte vanærende. Å tape ansikt var en skam.

Noe kom også av naturforhold, av generasjoners kamp med elementer og for et karrig utkomme. Det var nødvendig å lære seg å være sta, — å klare seg. Naturen slettet ut det som var for veikt.

— Didrik fører prosesser, — var det vanlig i din barndom?

— Prosesser kostet penger, og var ikke noe for fattigfolk.

Mente man at urett var begått, gikk man og bar det i seg — ofte år etter år — til man fikk sjansen til å gjøre motparten «et pek», som man sa. Og det «peket» kunne sannelig være av grovt kaliber!

Slik gikk folk og bar på ting, de hadde «gjømt det». Man snakket ikke ut, og det ble noe kunstig i omgangstonen mellom mennesker.

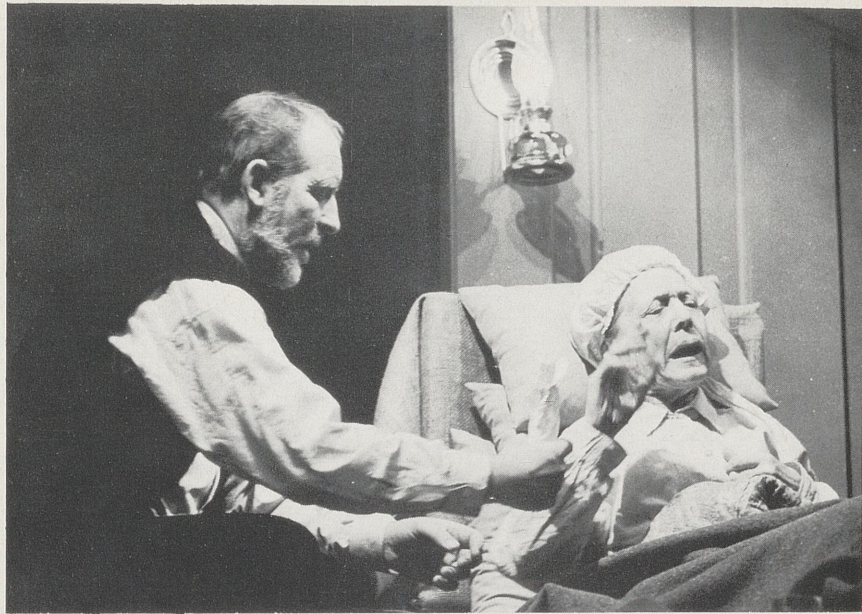
— Har Duun for deg vært en stor dikter?

— Jeg vet iallefall ingen nålevende jeg kan måle ham med.

Lensmanns-besøk på Stavsund-gårdén. Fra venstre: Kjell Stormoen (Didrik), Harald Brenna (Håkon), Kine Kolstad (Ragnhild), Jan Erik Berntsen (lensmann), og Urda Arneberg (Tale).

J.J.

Øverst:
Didrik (Kjell Stormoen)
ved senga til Kvitugla
(Inger Worren).

Nederst:
Lea som blir spilt av
Helga Wendelborg.
Bak: Harald Brenna som
Håkon og Kine Kolstad
som Ragnhild.

MEDMENNESKE

av OLAV DUUN

**Skuespill i 3 akter etter Olav Duun's roman.
Dramatisert av Knut Hergel og Olav Duun.**

Regi : Sølve Kern
Assistent : May Selmer
Scenografi : Willi Nordraa

Scenemester : Audun Solbu
Lys : Bjørn Høyem
Inspisient : Kjell Egseth
Lyd : Jan E. Indergaard
Sufflør : Anne Skjelkvåle
Rekvisitør : Finn Almlie
Frisør : Jenny Krogstad

Kulissene er produsert i Teatrets verksted, — kostymer er delvis laget på Teatrets systue, delvis utlånt av Det Norske Teater.

Programredaksjon: Ola Moum/Johan Jensen
Plakat og programomslag: Hans Gerh. Sørensen
Fotos: Roar Øhlander
Ansvarlig utgiver: Kjell Stormoen

Personene:

Håkon Stavsund	: Harald Brenna
Ragnhild, hans kone	: Kine Kolstad
Didrik, hans far	: Kjell Stormoen
Tale, hans mor	: Urda Arneberg
Kvitugla, gamalfaster	: Inger Worren
Lea, halvsøster til Håkon	: Helga Wendelborg
Morten, hennes mann	: Magnus Nielsen
Indiana, pike hos Kvitugla	: Ragnhild Sølvsberg
Karl Albert	: Leif Jacobsen
Paul	: Hallvard Lydvo
Lensmannen	: Jan Erik Berntsen

EN PAUSE

Premiere: 25. februar

*Kjell Stormoen som
Didrik og Ragnhild
Sølvberg som Indiana.*

Dramatiseringa av «Medmenneske»

Eg har mange gonger spurt meg sjølv om det er kunstnarleg forsvarleg å dramatisere romanar for framføring på scenen.

For ein teatersjef som er ivrig etter å føre fram norsk dramatikk, er det sjølv sagt freistande å gå laus på kjende og verdifulle romanar, særleg når tilgangen på ny norsk dramatikk er sparsam. Det Norske Teatret har kunna gle seg over dei nynorske diktarane som har skriva for det. Alt i starten kunne teatret vera byrg over å ha ein klassikar som Arne Garborg, og seinare fekk det god tilgang på nye forfattarar, som ikkje alle kvalitativt sett stod på samme høgde.

Da eg kom til Det Norske Teatret som sjef i 1936, var tilgangen på nye norske skodespel helst liten, og eg studerte mykje på korleis eg skulle bøte på det.

I eit godt lag ein kveld blant vener til Det Norske Teatret drøfta vi dette problemet, og da sa Rolv Thesen med eit smil: «Du kunne spørja Olav Duun om du får lov til å dramatisere «Medmenneske». I nokre år hadde eg vore sterkt oppteken av diktinga til Olav Duun. Men å dramatisere Duuns romanar for teatret, det hadde eg ikkje tenkt på. Olav Duun var ein djuptgåande menneskekjenar, dialogen var levande og fengjande, men dei storfelte naturskildringane? Korleis skulle det gå å berge noko av dei i ei dramatisering? Men framlegget til Thesen slo rot i meg, og same kvelden satte eg meg til med ei utgåve av «Medmenneske».

Etter nokre dagar hadde eg streka opp eit slags scenarium. Jo, her kunne det bli eit mektig drama.

Som rimelig kan vera, var Olav Duun tvekande da eg i entusiastiske ordelag la fram ynskemalet mitt. Men til slutt vart vi da samde om at vi skulle gjera ein freistnad. Det var ein overlykkeleg teatersjef som den kvelden drog heim med nattoget.

Ei veke eller to etter sende eg det utkastet som var laga. I svaret som kom, skreiv han mellom anna: «Eg lyt vel til å sjå på stasen da. Men som eg før har sagt, det er ikkje stort **eg** kan gjera ved det, og først og fremst — vi lyt gi oss tid».

Rundt bordet: Helga Wendelborg (Lea), Harald Brenna (Håkon) og Magnus Nielsen (Morten).

Olav Duun var vel i førstninga noko i tvil om det skulle lykkast å laga eit skodespel av «Medmenneske», men det synte seg snart at han fekk tru på dramatiseringa og var aktivt med heile tida. Eg hadde laga eit scenarium, om lag det same som vart nytta ved framføringa, og da skodespelet på ymse stader måtte ha ny dialog, hadde eg gjort framlegg om replikkar som Olav Duun da skulle ta hand om. Stor var mi glede da eg fekk manuskriptet frå han på slutten av året. Han hadde handskrive heile dramaet —. Eit nytt ny-norsk skodespel var skapt.

Heile prøvetida stod eg i kontakt med Olav Duun og held han å jour med korleis det gjekk. Eg la òg fram for han framlegg til ymse brigde som var naudsynte for den dramatiske konstruksjonen.

Olav Duun kom inn og såg på nokre gonger. Eg var sjølv sagt veldig spent på om han var nøgd med iscenesetjinga og den del av dramatiseringa eg hadde ansvaret for, og så vidt eg hugsar, kom han ikkje med nokon merknad. Men eg hugsar første generalprøva. Da teppet gjekk saman etter siste scenen, la eg merke til at Duun heldt handa for augo — han var tydeleg gripen.

Nokre dagar etter premièren sende Olav Duun meg eit eksemplar av «Medmenneske» med dei lakoniske orda: «Så, no er boka — og fortellinga — heil att etter all klyppinga Dykkar. Elles: Takk. Dykkar Olav Duun. Det hadde vore eit gildt samarbeid.

Knut Hergel

(Sterk forkortet av prog.red.)

Urda Arneberg som Tale.

Et møte med Olav Duun

Vi reiste til Holmestrand for å hilse på Olav Duun. Fra selve byen kjørte vi opp en bratt vei, så slynget at jeg nesten ikke trodde at vi skulle komme til topps. Så gikk vi til fots et lite stykke, og foran et enkelt hus fikk vi øye på en liten, beskjeden, ja ydmykt utseende mann. Jeg hadde forestilt meg dikteren Olav Duun helt annerledes. Men det var også bare på avstand han virket slik. Da jeg sto foran ham, så jeg inn i to mørke melankolske øyne som fikk meg til å tenke på Oberschlesien. Han åpnet døren og bød oss velkommen med stor hjertelighet. Spøkefullt sa han: — Nå, De har

*Kjell Stormoen som
Didrik og Leif Jacobsen
som Karl Albert.*

tatt med Dem Olaf den Hellige — og han pekte på Norli. — Jeg er bare den helt alminnelige Olav. Vi satt sammen og snakket om tysk litteratur, som Olav Duun var hjemme i selv om han aldri hadde besøkt Tyskland. Han snakket om Hermann Stehrs skikkelser og kjente Hans Carossas første verker. Så spurte jeg ham ut om norsk litteratur. Da jeg kom med en anerkjennende ytring om en forfatter som jeg hadde lest noen noveller av, sa han ganske rolig: — Jo da, begavet er han nok, men han er bare stilist. Så gikk han over til å snakke om Kinck som han elsket og fremhevet som et forbilde.

Olav Duun virket som lærer i Holmestrand. Neste dag innbød han oss til frokost på skolen. En lang stund ble jeg stående foran oppslagstavlen, hvor hans navn sto på listen sammen med alle de andre. På veien hjem

*Ragnhild (Kine Kolstad)
får besøk av Paul
(Hallvard Lydvo).*

spurte jeg ham om arbeidet som lærer ikke var en hindring for ham som dikter. — Nei, nei, sa han, — hvert eneste barn viser meg hvor rikt livet er på nye muligheter. Jeg elsker kontakten med tiden, med verden, med livet.

Jeg satt i en liten sofa hjemme hos ham og så på et maleri. I min kjærlighet til Edvard Munch var jeg overbevist om at bare Munch kunne ha malt det. Da jeg spurte Olav Duun, fortalte han til min forundring at dette landskapsbildet stammet fra en dikter. — Arnulf Øverland er en av våre store lyrikere, men man kan jo ikke bare dikte bestandig, man må gjøre noe annet en gang iblant, sa han med et smil. En del av vår samtale dreiet seg om fremtiden. Olav Duun delte ikke helt min optimisme. Han så på meg som man betrakter en plante, han lot meg bre ut hele min optimisme, og jeg tok hans taushet som noe i retning av tilslutning. Men han istemte ikke mine lovsanger. Hans taushet var uttrykk for eftertanke. Og han svarte heller ikke med motspørsmål eller andre argumenter. Han liksom bare satt der og tenkte og sa så, som om han skjøv denne problemløken fra seg: — Nå ja, hvorfor skal det ikke gå godt.

Den åpenhet og tillit han viste meg, la grunnen for et vennskap som hører til mitt livs største rikdommer. Han tok all skyhet fra meg, jeg kunne være som jeg var. Jeg spurte ham om han hadde lest de moderne psykologer — og gikk nærmest ut fra at her oppe på Ramberg visste man vel ikke stort om Freud eller Adler eller de moderne engelske psykologer. Han tok

meg bort til bokhyllen; der sto de alle på rad og rekke, forskerne som hadde kastet lys inn i menneskesinnets dunkelhet. — Jeg har lest dem alle, sa han, — men når jeg skal dikte, må jeg glemme alt sammen. Der kan de ikke hjelpe meg.

Jeg så inn i hans lysende og likevel melankolske øyne, og da han talte videre, måtte jeg beundre skjønnheten i hans fine hender. Han var et virkelig sjelsfylt åndsmenneske; her oppe på Ramberg bodde han i sin ensomhet og eide likevel — slik sto det for meg — sammenheng med hele verden, hadde overblikk over alle åndelige bevegelser. Han var ikke knyttet til noen bestemt tid, derfor evnet han også å betrakte alt tidsbestemt ut fra et høyere synspunkt.

Max Tau.

Fra boka «Landet jeg måtte forlate». Aschehoug.

Didrik (Kjell Stormoen) har slått til Tale (Urda Arneberg) som ligger ved vedkassen, mens Ragnhild (Kine Kolstad) går i mellom.

Neste forestilling på hovedscenen:

«Smilets land»

Så er da sesongen nådd så langt at vi så smått har startet de første sangprøvene på vårens operette-forestilling, som blir «Smilets land» av Franz Lehár.

Premieren er i begynnelsen av mai, men en operette — og kanskje særlig denne — krever lange forberedelser med prøver av mange slag. Også forøvrig dreier det seg om en av de største produksjoner Trøndelag Teater har gjort. Vi kan f.eks. nevne at vår systue skal ha ferdig over femti kostymer før premieren.

«Smilets land» er en av Lehárs mest kjente operetter ved siden av «Den glade enke», «Sigøynerkjærlighet» og «Greven av Luxemburg», — alle operetter som fikk en svensk kritiker til å benevne dem som «en flodbølge av sprudlende, skjønne melodier». Ungareren Lehár satte seg som mål å gi hver nasjon sin operette, og «Smilets land» ble hans kinesiske. Et annet mål var i operettene å skape mennesker som levde, det vil si noe annet enn bare figurer som avleverte melodiose sanger. «Smilets land» ble spilt for første gang i 1929, og har siden tilhørt den klassiske operetten. I Norge har «Smilets land» ikke vært framført siden i 50-årene.

Trondheims-forfatteren Hans Kristiansen har skrevet ny libretto i anledningen, og hans bysbarn, Per Dreier, skal dirigere orkesteret på 17 medlemmer. Engelskmannen Kenneth Tillson skal sette forestillingen i scene, og teatrets faste scenograf, Alistair Powell, har her hatt en av sine største oppgaver med planleggingen av dekorasjoner og kostymer. Og som sagt — nå ruller prøvene like fram til premieren som foreløpig er satt til 4. mai. Gjester i oppsetningen blir Ulf Bjørkegren, Irma Urrila, Anne Standal, Inger-Lise Walseth, Marit Selfjord og Willy Søråa.

En av Alistair Powell's kostymeskisser til «Smilets land». Kostymet bæres av prins Sou Chong som spilles av Ulf Bjørkegren.

ANDRE TEATRES REPERTOAR

VI BARE SPØKER
av Noël Coward. Regi: Magne Bleness.

TARTUFFE
av Moliere. Regi: Eva Skøld.

CATILINA
av Henrik Ibsen. Regi: Per Bronken.

HUNDENS TESTAMENTE
av Ariano Suassuna. Regi: Edith Roger.

Amfiscenen:

EN SPORVOGN TIL BEGJÆR
av Tennessee Williams. Regi: Sverre Udnæs.

FARMEN
av David Storey. Regi: Stein Winge.

TO AKTER FOR FEM KVINNER
av Bjørg Vik. Regi: Kirsten Sørlie.

GJENGANGERE
av Henrik Ibsen. Regi: Pål Løkkeberg.

Æ E' IKKJE ALEINA
av Klaus Hagerup. Regi: Jan Bull.

Det Norske Teatret

Hovudscenen:

DET GODE MENNESKE I SEZUAN
av Bertolt Brecht.
Regi: Gunnel Lindblom.

INSEKTLIV
av Josef og Karel Capek. Regi: Zdenek Kalóc.

ELISABETH I
av Paul Foster. Regi: Ingebjørg Sem.

Scene 2:

KVISKRING I VIND
av John B. Kuntz.
Regi: Runar Borge.

MENS DANSEN GÅR ...
Ein Hulda Garborg-kveld. Regi: Siri Rom.

TRIBADERNES NATT
av P.O. Enqvist. Regi: Jon Heggedal.

Barneteater:

ASKEPOTT
Regi: Runar Borge.

MÅNE FOR LIVETS STEDBARN
av Eugene O'Neill.
Regi: José Quintero.

VÅRLØSNING
av Franz Wederkind. Regi: Terje Mærli.

Chat Noir:

REISEN TIL JULESTJERNEN
Regi: Jørn Ording.

EN MIDTSOMMERNATTSDRØM
av William Shakespeare. Regi: Barthold Halle.

KVISKRING I VIND
av John B. Kuntz. Regi: Runar Borge.

DEN STORE BARNEDÅPEN
av Oskar Bråten. Regi: Jon Heggedal.

VICTORIA
av Knut Hamsun.
Dramatisering og regi: Arne Thomas Olsen.

MY FAIR LADY
av Jay Lerner. Musikk: Fredrick Loewe.
Regi: Barthold Halle.

DET GODE MENNESKE I SEZUAN
av B. Brecht. Regi: Wolfgang Pintzka.

Lille Scene:

HERBORG
av Johan Heggland. Regi: Arne Jacobsen.

Barneteater:

KARI TRESTAKK
Regi: Rolf Daleng.

Hålogaland Teater

TWIGS
av Georg Furth. Regi: Toralv Maurstad.

MORTEN KRUISE
av Alfred Hauge. Regi: Arne Thomas Olsen.

Intimscenen:

KENNEDYS BARN
av Robert Patrick. Regi: Johan Fillinger.

«Teatret Vårt»

HAVHESTEN
av Edw. J. Moore. Oversettelse og
regi: Gunnar Bull Gundersen.

VIL DU BLI LYKKELIG
av og i regi av: Henning Mankel.

Hålogaland Teater:

«VOR RET VI TAR —»
av Klaus Hagerup i samarbeid med
Dag Solheim. Stefan Bøhm og de ansatte.
Regi: Stefan Bøhm.

PEER GYNT
av Henrik Ibsen. Regi: Stein Winge.

10g161634

